

ת"פ 39146/10/20 - מדינת ישראל - רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נגד אורלי מוחבר

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ת"פ 39146-10-20 רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נ' מוחבר
תיק חיצוני: 505589/2014

מדינת ישראל - רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית
לתיקים מיוחדים

המאשימה:

נגד
הנאשמת:
אורלי מוחבר

החלטה

משמיעת טענות הצדדים בפני עולה כי חלק נכבד מהגנת הנאשמת מוקדש לטענה כי מעשיה אינם שונים באופן מהותי ממעשיו של מר גיא מלול (להלן: "מלול"), אשר עניינו נסתיים בהשתתפותו. ככל שיתברר שיש ממש בטענות הנאשמת, וכמובן מבלי לקבוע שום מסמרות בעניין, הרי שלטענת ההגנה עשויה לעמוד לנאשמת טענת אכיפה בררנית, על כל המשתמע מכך כאמור בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ) ועל נפקיוותיה בהתאם להוראת סעיף 40(9) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ככל שהנאשמת תורשע בדינה.

המקום לבסס מבחינה עובדתית טענת אכיפה בררנית הינה במסגרת ההליך הפלילי, ובעיקר בגדריו של סעיף 108 לחסד"פ (בג"צ 4922/19 נווה נ' מ"י (2019), פסקה 32).

הנטל בעניין זה מוטל על הנאשמת, וכאשר נקבע בעניין נווה הנ"ל כי "הרף לצורך קבלת מידע ומסמכים נמוך מהרף הנדרש לצורך סתירת חזקת התקינות ולהוכחת האכיפה הבררנית עצמה".

שילוב הדברים מביא לתוצאה לפיה לא ניתן לפטור את הבקשה קא עסקין בלא כלום. אמנם נכון כי מלול הינו עד תביעה שהעיד כבר ומן הסתם חלקו בהתארגנות העבריינית הנטענת נגלה לעיני בית המשפט הדיוני הדין בתיק העיקרי ולעיני ההגנה. דווקא משום כך עשויה להיות חשיבות לא מבוטלת לחשיפת הנתונים הרלוונטיים אשר הביאו את המאשימה לכלל החלטה לפיה ניתן להסתפק בעניינו של מלול בהשתתפותו, בעוד שביחס לנאשמת - המאשימה מצאה כי הכופר אינו מהווה, במכלול הדברים, נקודת איזון ראויה.

נוכח האמור, סבורני כי יש ממש בעתירת הנאשמת להמציא לידיה את הודעת היידוע אשר הומצאו למלול, בגדריו של סעיף 60א' לחסד"פ.

כמו כן, המאשימה הודיעתני (הודעה מיום 23.11.22), במסגרת ההליכים בבקשה זו, כי מצאה לנכון להמציא לנאשמת את החלטת הכופר בעניינו של מלול במלואה, אף שטרם פורסמה ברבים.

כמו כן, הובאה בפני - לעיוני בלבד לעת זו, ובמעטפה סגורה - המלצת היחידה המשפטית ביחס למלול, אשר הצליחה על הסתפקות בכופר.

ביחס להמלצה זו, המאשימה טענה כי היא מהווה תרשומת פנימית בלבד, ועל כן אין לחשוף אותה לעיני ההגנה.

מבלי להתייחס לשאלה האם תרשומת פנימית מסוג זה מוגנת מחשיפה, לא מצאתי לנכון להורות על מסירתה להגנתה, שכן, פרט לאמור להלן, מעיון בה עולה שאין בה שום נתון המבהיר את הנימוקים לאבחנה בין הנאשמת לבין מלול, ואין בה כדי לתרום במאום להרמת הנטל המוטל על ההגנה בהקשר זה.

תרשומת פנימית זו הושבה למעטפה, והמזכירות מתבקשת להשיבה לב"כ המאשימה.

עם זאת, מהאמור בתרשומת פנימית זו עולה כי מלול הגיש בקשה (ככל הנראה בכתב) למאשימה להמרת ההליך הפלילי בכופר. ככל שבקשה זו הוגשה בכתב, הרי שסבורני כי ייתכן ויש מקום להביאה לעיון ההגנה, שכן יש בסיס לאפשרות שהאמור בה היווה, בין יתר הדברים, בסיס להמרת האישום בכופר.

ואולם, מאחר ולא נשמעה עמדתו של מלול בעניין, ובטרם תינתן החלטה סופית בעניין זה, מתבקשת המאשימה להביא החלטה זו בפני מלול ובא כוחו, לצורך שמיעת עמדתם באשר לאפשרות חשיפת הבקשה בפני ההגנה. **המדינה תמציא את עמדת מלול עד ליום 25.12.22.**

נוכח האמור, לעת זו, אני נעתר לבקשה ומורה למאשימה להמציא לב"כ הנאשמת עותק מהודעת היידוע שנשלחה למלול. החלטה משלימה בעניין בקשת מלול המבוארת לעיל, תינתן לאחר המצאת עמדתו בעניין.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"ג, 18 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.